

органами виконавчої влади та місцевого самоврядування при безпосередній участі бізнесу і громади.

Перетворення економіки на основі структурної політики – це постійний процес, що забезпечує науково-технічний розвиток та інноваційно-інвестиційні програми.

Для прискореного та сталого економічного зростання, забезпечення прогресивних структурних перетворень важливого значення набувають вимоги закону міжрегіональної економічної інтеграції. Інтеграційні процеси в економіці регіонів виступають у вигляді сучасної форми поглиблення та розширення територіального поділу праці, розвитку виробничої і науково-технічної кооперації регіонів, їх господарських, торговельних, фінансових та інших зв'язків.

Отже, основою регіональної структурної політики служить система об'єктивних законів і чинників просторового формування економіки України у поєднанні з принципами управління при дотриманні законодавчого забезпечення, аналізу, прогнозування і програмування, бюджетного планування та державної підтримки регіону.

1. Черевко О.В. Управління соціально-економічним розвитком регіону на стратегічних засадах / О.В. Черевко // Економіка та держава. – 2006. – № 9. – С. 57-59. 2. Федулова Л.І. Проблемність регіонів : особливості регіональної політики в умовах нової економіки / Л.І. Федулова, Н.Ю. Буга // Регіональна економіка. – 2008. – № 3. – С. 31-41.

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ У ЗАЛУЧЕННІ ПРЯМИХ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ. ІНВЕСТИЦІЙНИЙ КЛІМАТ В УКРАЇНІ

Саніна І. А.

Львівська державна фінансова академія

Сучасна диверсифікована міжнародна інвестиційна діяльність є вагомим чинником світового та регіонального економічного розвитку. Залежно від ступеня зрілості національної економіки, рівня її інтегрованості у світове господарство формується мотивація та політика щодо інвестицій за кордон та іноземних інвестицій в країну.

Прямі іноземні інвестиції являють собою сьогодні одну з найважливіших і найбільш динамічних складових частин світового руху капіталу. Досвід притягнення і використання іноземних прямих інвестицій як розвинутими, так і країнами, що розвиваються, свідчить,

що при належній державній політиці вони служать потужним джерелом відновлення виробничого апарату країни-реципієнта, одним із важливих генераторів її економічного росту, ефективним засобом підвищення конкурентоздатності експорту, розширення і зміцнення позицій країни у світовій економіці, чим і зумовлюється надзвичайно висока актуальність проблеми прямого іноземного інвестування для розвитку держави.

За роки проведення реформ в Україні вдалося домогтися деяких позитивних результатів, однак все ще продовжується спад виробництва, великий дефіцит бюджету, збільшуються неплатежі підприємств.

Досвід багатьох країн світу показує доцільність притягнення іноземних інвестицій. Для України, як і для інших постсоціалістичних країн, існує ряд перешкод на шляху здійснення цього процесу. До них можна віднести відсутність відповідного інвестиційного клімату в країні; недосконалість ринкового механізму економіки; нестабільність політичної ситуації; низький рівень ділової і професійної кваліфікації підприємців; недостатньо привабливі інвестиційні проекти і водночас нестача зацікавлених партнерів.

За оцінками деяких спеціалістів, прямі іноземні інвестиції в Україну обмежені підприємницьким ризиком, який досягає 80%. В рейтингу інвестиційної привабливості країн світу Україна посідає 135 місце, 62,9% прийнятих Україною інвестицій направлено на фінансування рухомого і нерухомого майна, 32% надійшло у вигляді грошових внесків – це менше 20% від необхідного рівня інвестування.

За останні роки іноземні інвестиції вкладені в 7362 підприємства України, причому 27,3% усіх вкладень спрямовані в підприємства, що є власністю інших держав [1].

Незважаючи на те, що фінансові потоки продовжують іти в Україну, ці надходження поки що не сприяють істотному поліпшенню стану економіки. Однією з причин такої ситуації є той факт, що капітал направляється головним чином у високоприбуткові галузі (харчову промисловість, торгівлю, фінансово-банківську систему), а не у високотехнологічні виробництва (машинобудування і металообробка, хімія і нафтохімія, мікробіологія) [1].

Прямі іноземні інвестиції в економіку України в 2013 році виросли до \$ 54462,4 мільйона з \$ 50333,9 мільйона у 2012 році.

Обсяг іноземних прямих інвестицій з України, натомість склав, в 2013 році \$ 6481,9 мільйони в порівнянні з \$ 6899,7 мільйонами роком раніше [5].

Західні експерти умови перебування в Україні оцінюють в основному доброзичливо, однак, по деяких позиціях досить критично:

81% експертів позитивно оцінили відношення до них місцевого населення, 70% - рівень культури в публічних місцях. Більше половини опитаних (53%) задоволені рівнем цін в Україні, а 40% - якістю товарів. У той же час негативно характеризується поведінка чиновників (80% опитаних), рівень українського сервісу (75%), якість засобів масової інформації (71%), зовнішній вигляд вулиць, стан комунального господарства (64%), система транспортного забезпечення і зв'язку (63%) [1].

Незважаючи на те, що протягом декількох останніх років спостерігався ріст зовнішніх інвестицій в Україну, обсяг прямих іноземних інвестицій не відповідає потребам відродження економіки України.

Відповідно до рейтингу журналу Central European Economic Review, Україна, займаючи 15 місце з 27 постсоціалістичних країн за рівнем політичної стабільності, знаходиться лише на 21 місці по показниках інвестиційного клімату й етиці бізнесу [1].

Активному інвестуванню в економіку України перешкоджає відсутність стабільного податкового законодавства. Офіційне податкове навантаження в Україні в півтора рази вище, ніж у країнах з таким же рівнем ВВП [2].

Законодавча база України суперечлива, нестабільна і малозрозуміла для іноземних інвесторів. Так, іноземну підприємницьку діяльність в Україні регулюють понад 130 законодавчих актів. Умови ведення бізнесу ускладнює наявність близько 100 контролюючих державних органів. За даними Київського міжнародного інституту соціології, 80% підприємців вважають, що без "неформальних відношень" з місцевими чиновниками вони не змогли б вести свій бізнес в Україні [2].

Притягнення іноземних інвестицій в українську економіку є важливим засобом усунення інвестиційного "голоду" в країні. Для того, щоб іноземні інвестори пішли на такі вкладення, необхідні серйозні зміни в інвестиційному кліматі.

Потрібне прийняття ряду заходів, спрямованих на формування в країні як загальних умов розвитку цивілізованих ринкових відносин, так і специфічних, що відносяться безпосередньо до вирішення задачі притягнення іноземних інвестицій. У державній інвестиційній політиці необхідно:

- збільшення інвестиційних ресурсів, що формуються на фондовому ринку і за рахунок притягнення коштів населення;
- всі кредити і цільову допомогу Україні необхідно зорієнтувати на реалізацію проектів за конкретними напрямками розвитку

виробництва, включаючи інноваційну діяльність; не приймати цю допомогу під проекти, які не вписуються у визначені напрямки;

- сприяння розвитку сегменту фондового ринку, пов'язаного з довгостроковими цінними паперами: акціями, зобов'язаннями, інвестиційними паями, і їх ефективній торгівлі на вторинному ринку, для чого необхідно посилити захищеність цінних паперів шляхом більш жорсткого порядку їх емісії та обігу, широке впровадження публічної звітності;

- створення банків довгострокового кредитування та введення механізму їх заохочення;

- створення цільових інноваційних структур різного типу, наприклад, технополісів, технопарків, спеціальних економічних зон, в структурі фінансово-промислових груп;

- надання економічних і правових пільг підприємствам у сфері інноваційного бізнесу, наприклад, замінити частину податкових платежів переведенням відповідних сум до фондів інноваційного розвитку або дозволити підприємствам формувати такі фонди за рахунок собівартості [3, 2, 1, 4].

Реалізація запропонованих заходів по реформуванню механізму залучення прямих іноземних інвестицій означала би розвиток виробництва на основі науки і науково-технічного потенціалу країни, що дозволить економічно відродити Україну.

1. Маслюк В. *Проблеми інвестиційної політики в Україні*.// *Бізнесінформ*. – 1998, с.3-7. 2. Мельник О.О. *Інвестиційний клімат в Україні*.//*Фінанси України*.- 2011. - №8, с.61-65; 3. Збаразька Л.О. *Удосконалення економічного стимулювання механізму активізації інвестиційних процесів* // *Фінанси України*. – 2010. - №11, с.92-98; 4. Губський Б. В. *Проблеми міжнародного інвестування в Україні*.//*Економіка України*.- 2008 - №1, с.22-28; 5. <http://www.ukrstat.gov.ua/>

ОСОБЛИВОСТІ МАРКЕТИНГУ ВЕНЧУРНИХ ПРОЕКТІВ

Чучмарьова С. Ю.

Національний університет "Львівська політехніка"

За способом організації інноваційного процесу виділяють різні моделі інноваційних підприємств. Одним із критеріїв їх розмежування є методи залучення капіталу для реалізації інноваційного проекту, фінансування наукового пошуку і розробок нової продукції.